

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4106

гр. София, 31.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20221110121303 по описа за 2022 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 31.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на тридесет и първи януари през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров **гр. д. № 21303/2022 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Подадена е молба с вх. № 246559/14.11.2022 г. от Н. П. К., като се твърди, че Решение № 12587/11.11.2022 г., постановено по гр. д. № 21303/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав в частта за разносните следва да бъде допълнено. Поддържа, че са ангажирани надлежно доказателства за извършените деловодни разноси, като сочи, че за част от тях вероятно от о. с. з. от 31.10.2022 г. доказателствата са останали в ответника, поради което прави искане за откриване на производство по възстановяване на съдебни книжа. Навежда доводи, че от ангажираните доказателства по делото се установявало, че деловодните разноси за адвокатско възнаграждение били в размер на 2100,00 лева. Прави искане за допълване на решението в частта за разносните.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК е подаден отговор на молбата, като е посочено, че поради техническа грешка списъка по чл. 80 ГПК и доказателства за разносните на насрещната страна са останали в процесуалният представител на ответника, поради което връща същите по делото. По същество на молбата не е изразено становище по направеното искане за допълване на решението в частта за разносните. В открито съдебно заседание от 31.10.2022 г. е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът като взе предвид становищата на страните и представените доказателства поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Молбата е подадена в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, поради

което същата е процесуално допустима, като по същество съдът намира следното:

Съгласно правилото на чл. 94, ал. 1-3 ПАС Ако някое дело бъде изгубено или унищожено преди изтичане на срока за пазенето му, със заповед на административния ръководител на съда се възстановява. За целта се съставя акт от съдебния администратор или административния секретар, като се използват всички книжа, отнасящи се до делото, които се намират в съда, в други учреждения и у страните, включително документите от електронната папка на делото. Когато делото е изгубено или унищожено в първата инстанция, преди да е издадено решение по него, разпитаните свидетели и вещи лица могат да бъдат разпитани отново, ако не е възможно да се възстановят съответните протоколи. След като се приключи събирането на материалите и се съставят проектите за възстановяването на книжа, съдът в открито заседание с призоваване на страните се произнася по възстановяването с определение, което подлежи на обжалване по съответния процесуален ред.

В случая, съдът намира, че не е налице типична хипотеза на изгубване или унищожаване на книжа по делото, като същите са върнати от ответника, при чийто представител са останали поради грешка. Това е причината, поради която съдът намира, че не следва да насрочва делото в открито съдебно заседание за разглеждане на молбата за възстановяване на книгата, но все пак формално съдебните книжа не са били по делото, поради което с оглед яснота трябва да се уважи искането за тяхното възстановяване, за да същите да станат част от делото и да се бъдат приложени в кориците му.

Приложен е договор за правна защита и съдействие от 06.04.2022 г., сключен между Н. П. К. и адв. Л. Т., като се установява, че е уговорено възнаграждение в размер на сумата от 710,00 лева за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 НМРАВ, съответно за иска по чл. 225, ал. 1 КТ е уговорено възнаграждение в размер на 1390,00 лева. В договора е посочено, че сумите са заплатени изцяло при подписване на договора.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК „Съдебни разnosки за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.“. А съгласно **т. 8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК „Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разnosки. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разnosки не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разnosките не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разnosки, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица,**

установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване.“.

В правилото на чл. 7, ал. 1, т. 1 НМРАВ е предвидено, че по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Тоест, в случая предвид ПМС № 37/24.03.2022 г. от 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г., минималната работна заплата е била в размер на 710,00 лева. Следователно в тази част са спазени изискванията на НМРАВ, като адвокатското възнаграждение е в минимален размер по претенциите по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ, поради което и възражението на ответника за прекомерност по чл. 78, ал. ГПК е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Според правилото на чл. 7, ал. 2, т. 4 НМРАВ адвокатското възнаграждение при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. – е в размер на 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Тоест, при аритметическото пресмятане на възнаграждението, то неговият минимален размер е сбор от твърдата ставка – сумата от 830,00 лева и пропорционалната такава от 417,57 лева. Следователно дължимото възнаграждение по тази претенция, предвид направеното разграничение в договора за правна защита и съдействие е за сумата от 1247,57 лева.

Тоест, в случая молбата следва да бъде уважена за част от претендираните разноски – за сумата от 1957,57 лева, като в останалата си част следва да бъде оставена без уважение, доколкото е основателно направеното възражение от ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК в тази му част – за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като производството по претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ не представлява фактическа и правна сложност, а процесуалното поведение на представителя не може да обуслови по-голям размер на претенцията – предвид направеното разграничение на адвокатското възнаграждение в договора за правна защита и съдействие.

За пълнота трябва да се посочи, че основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отпращане на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна. В случая искът за обезщетение за оставане на работа в следствие на незаконното уволнение е обусловен от претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, като не изисква никаква правна и/или фактическа сложност от гледна

точка на доказването. По-скоро фактическа и правна сложност представлява иска за признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна, но тъй като адв. Т. и ищеца К. са направили в договора за правна защита и съдействие изрично уточнение какво е възнаграждението по пера (по претенции) и предвид момента на сключване на договора (с оглед приложимите разпоредби на НМРАВ) не може да се направи извод, че претендираното адвокатско възнаграждение може да бъде присъдено в цялост, предвид и направеното възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че молбата за допълване на решението в частта за разносните е частично основателна, а в останалата си част следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

ВЪЗСТАНОВЯВА представените от ищеца Н. П. К., ЕГН: ***** съдебни книжа – списък на разносните по чл. 80 ГПК и договор за правна защита и съдействие от 06.04.2022 г., сключен между Н. П. К. и адв. Л. Т., които са представени в открито съдебно заседание от 31.10.2022 г.

ДОПЪЛВА Решение № 12587/11.11.2022 г., постановено по гр. д. № 21303/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав **в частта за разносните, като ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „С.С.“ ООД, ЕИК: **да заплати на Н. П. К., ЕГН: ***** , сумата от 1957,57 лева**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 246559/14.11.2022 г., подадена от Н. П. К., ЕГН: ***** за допълване на Решение № 12587/11.11.2022 г., постановено по гр. д. № 21303/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав **в частта за разносните в останалата част.**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщението до страните с частна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от определението да се връчи на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____